

Sygn. akt **III AUa 1526/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Wiesława Stachowiak

SSA Katarzyna Wołoszczak

Sędziowie: del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans (spr.)

Protokolant: insp.ds.biurowości Beata Tonak

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2015 r. w Poznaniu

sprawy **J. B.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 18 czerwca 2014 r. sygn. akt IV U 694/12

1. oddała apelację;
2. zasądza od pozwanego na rzecz odwołującego kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Wiesława Stachowiak	SSA Katarzyna Wołoszczak
-------------------------------------	-------------------------	--------------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 03.01.2012 r. znak (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił wnioskodawcy **J. B.** prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. W toku postępowania rentowego najpierw lekarz orzecznik, a później komisja lekarska ZUS stwierdzili, że wnioskodawca jest zdolny do pracy.

Wnioskodawca J. B. w odwołaniu od tej decyzji domagał się jej zmiany wskazując, że jest ona dla niego krzywdząca, ponieważ ocena stanu zdrowia dokonana przez pozwanego jest niezgodna ze stanem faktycznym. Stan jego zdrowia nie uległ poprawie, a wręcz przeciwnie -pogorszył się.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie podtrzymując twierdzenia zawarte w motywach zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 18 czerwca 2014 r. wydanym w sprawie IV U 694/12 Sąd Okręgowy w Zielonej Górze, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przywrócił odwołującemu J. B. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, począwszy od dnia 01.12.2011r. na stałe (pkt I wyroku) oraz zasądził od pozwanego na rzecz odwołującego kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt II wyroku).

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Wnioskodawca J. B. urodzony (...) z zawodu mechanik maszyn i urządzeń przemysłowych nabył prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową od 01.09.1999r. Stwierdzono u niego przewlekłą brucelozę. Świadczenie rentowe miał przyznane ostatnio do dnia 30.11.2011r.

W dniu 02.11.2011 r. wnioskodawca złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty w związku z chorobą zawodową na dalszy okres.

Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 24.11.2011 r. stwierdził, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową. Z uwagi na wniesiony w terminie sprzeciw od powyższego orzeczenia, sprawa została przekazana do rozpatrzenia komisji lekarskiej O/ZUS, która orzeczeniem z dnia 29.12.2011 r. podtrzymała stanowisko lekarza orzecznika, uznając, że J. B. nie jest niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową.

Przed stwierdzeniem u niego choroby zawodowej w postaci brucelozy przewlekłej, wnioskodawca był zatrudniony w Zakładach (...). Zgodnie z posiadanym wykształceniem pracował tam po ukończeniu szkoły jako konserwator maszyn i urządzeń przemysłowych, wykorzystywanych przy uboju zwierząt. Do jego zadań należało utrzymanie w sprawności maszyn na linii uboju trzody chlewnej. Praca ta wymagała dużej siły i sprawności fizycznej. Wymagała też poruszania się na wysokości na rusztowaniach, konstrukcjach z zastosowaniem stosownych zabezpieczeń osobistych. Była to pierwsza praca, jaką odwołujący wykonywał po ukończeniu szkoły.

Rozpoznając odwołanie wnioskodawcy od decyzji organu rentowego, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych neurologa, specjalisty chorób zakaźnych i laryngologa. Dwaj pierwsi rozpoznali u odwołującego brucelozę przewlekłą z obustronnym niedosłuchem, nadciśnienie tętnicze w wywiadzie, cukrzycę T2 w wywiadzie oraz chorobę zwyrodnieniowo-dyskową kręgosłupa odcinka lędźwiowo-krzyżowego bez znacznego upośledzenia funkcji narządu. Ponadto biegły otolaryngolog rozpoznał u niego obustronny niedosłuch czuciowo-nerwowy stopnia średniego, szumy uszne oraz przewlekły nieżyt błony śluzowej górnych dróg oddechowych.

W ocenie pierwszych dwóch wyżej wymienionych biegłych odwołujący nie jest niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową. Zmiany zwyrodnieniowe stawów obwodowych są niewielkie i nie zaburzają ich funkcji podobnie jak zmiany zwyrodnieniowo-dyskowe kręgosłupa.

Odmiennego zdania był biegły otolaryngolog. W jego ocenie odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową. Niezdolność ta jest trwała, ponieważ brucelozą jest chorobą przewlekłą, a stan narządu słuchu ulega pogorszeniu. Stan zdrowia wnioskodawcy od poprzedniego badania przez lekarzy orzeczników nie uległ poprawie. W opinii uzupełniającej biegły ten odnosząc się do uwag i zastrzeżeń organu rentowego, podtrzymał swoje stanowisko. Podkreślił, że fakt, iż odwołujący nie ma problemów z porozumiewaniem się w gabinecie lekarskim, nie oznacza, że nie ma problemów ze słyszeniem i rozumieniem wszystkich dźwięków.

Powołany przez sąd biegły specjalista medycyny pracy rozpoznał u odwołującego brucelozę z niedosłuchem obustronnym, nadciśnienie tętnicze łagodne bez powikłań narządowych, cukrzycę typu II leczoną doustnymi środkami, zespół bólowy kręgosłupa na tle zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych bez istotnej dysfunkcji ruchowej

oraz bez objawów korzeniowych i ubytkowych oraz otyłość. Jego zdaniem schorzenia te nie powodują długotrwałej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Przeciwwskazana dla niego jest praca w hałasie, na wysokości oraz przy maszynach w ruchu ciągłym. Biegły ten podkreślił, że odwołujący przez 15 lat wykonuje pracę taksówkarza, a więc jest do niej zdolny.

Kolejni biegli: specjalista medycyny pracy oraz ortopeda, w swojej opinii uznali odwołującego za niezdolnego do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami w związku z chorobą zawodową. Ich zdaniem niezdolność ta jest trwała. Choroba zawodowa i jej skutki dyskwalifikują odwołującego do pracy w przemyśle spożywczym i przy maszynach w ruchu. Praca taksówkarza nie jest związana z kwalifikacjami, jakie posiada i jest wykonywana w zakresie możliwości badanego, czyli w bardzo ograniczonym i kontrolowanym przez niego zakresie czasu pracy.

W opinii uzupełniającej biegli ci podtrzymali swoje stanowisko, odnosząc się do uwag i zastrzeżeń podnoszonych przez pozwanego. Przewlekła brucelozą przejawia się w dolegliwościach ze strony układu ruchu, głównie kręgosłupa. Stopniowy proces jej postępowania może obejmować stawy obwodowe, kolanowe, barkowe, łokciowe, krzyżowo-biodrowe i biodrowe. Zmiany dotyczą również tkanek miękkich i objawiają się bólami całych grup mięśniowych. Choroba dotyczy również wątroby, serca i śledziony. Praca taksówkarza wykonywana jest przez odwołującego wówczas, kiedy samopoczucie pozwala mu na to. Kryteria dopuszczania do pracy w charakterze taksówkarza są inne niż te, które decydują o istnieniu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Pozwany zakwestionował te opinie, domagając się dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych sądowych: specjalisty medycyny pracy, laryngologa, ortopedy i specjalisty chorób zakaźnych. Jego zdaniem wymagała tego rozbieżność wniosków w opiniach, jakie zostały złożone do akt sprawy.

Odwołujący wnosił o oddalenie tego wniosku i rozstrzygnięcie sprawy w oparciu o opinię drugiego zespołu biegłych.

Mając tak ustalony w sprawie stan faktyczny Sąd Okręgowy stwierdził, że wniesione odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszej sprawy było ustalenie czy wnioskodawca J. B. jest zdolny do pracy, jak uznał ZUS, czy też jest nadal częściowo niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową, a nadto, czy niezdolność jest trwała czy też okresowa, a co za tym idzie, czy wnioskodawcy przysługuje prawo do renty w związku z chorobą zawodową.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy przywołał treść art. 6 ust. 1 pkt. 6 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009r. nr 167 poz. 1322 ze zm.) oraz art. 12 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Okręgowy wskazał, że prawidłowa kwalifikacja faktu zachorowania na chorobę zawodową - jako przesłanki prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej tą chorobą - wymaga oceny, czy ubezpieczony zachował zdolność do wykonywania pracy z wykorzystaniem poziomu wykształcenia i kwalifikacji przez odniesienie się do dotychczasowego zawodu. W świetle poczynionych rozważań jak i zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w ocenie Sądu Okręgowego rozpoznana u wnioskodawcy choroba zawodowa jest podstawą do orzeczenia o niezdolności do pracy. W zakresie oceny zdolności wnioskodawcy do pracy Sąd oparł swe rozstrzygnięcie w głównej mierze na opinii powołanego drugiego zespołu biegłych lekarzy: specjalisty medycyny pracy i ortopedy oraz otolaryngologa. Opinie tych biegłych sądowych zostały w ocenie Sądu Okręgowego sporządzone rzetelnie, w oparciu o fachową wiedzę biegłych, po zapoznaniu się przez nich z przedłożoną dokumentacją lekarską oraz z opiniami, jakie znajdowały się już w aktach sprawy, a ponadto zostały logicznie, jasno i wyczerpująco uzasadnione. Nadto biegli w opiniach uzupełniających odnieśli się do uwag i zastrzeżeń zgłaszanych do ich opinii przez pozwanego, również w kontekście opinii pozostałych biegłych, znajdujących się w aktach sprawy.

Sąd Okręgowy wskazał także, iż podkreślenia wymaga fakt, że również w opiniach zawierających dla odwołującego niekorzystne wnioski, biegli wydający te opinie uznali, że nie jest on zdolny do pracy w hałasie, na wysokości i przy maszynach w ruchu ciągłym, a przecież prace w takich warunkach wykonywał przed zachorowaniem. Nie można,

zdaniem Sądu I instancji, przy ocenie zdolności do pracy odwołującego w związku z chorobą zawodową brać pod uwagę wyłącznie zajęcia, jakie aktualnie wykonuje, tj. pracy taksówkarza, nie mogąc wykonywać pracy zgodnej z wykształceniem i nabytymi umiejętnościami. Biegli drugiego zespołu oraz otolaryngolog słusznie zauważyli, że jest to praca, którą odwołujący wykonuje w wymiarze, o którym sam decyduje w zależności od tego jak się czuje w danym dniu. Ponadto, ani lekarze badający odwołującego w trakcie postępowania przed organem rentowym, ani biegli, którzy uznawali go za zdolnego do pracy, nie wskazali w sposób konkretny i jednoznaczny, na czym polega i w czym się przejawia poprawa stanu zdrowia odwołującego w stosunku do tego stanu, który istniał, gdy przez kilkanaście lat uznawany był on za niezdolnego do pracy w związku z chorobą zawodową.

Z powyższych względów, Sąd Okręgowy rozstrzygnął sprawę z uwzględnieniem opinii drugiego zespołu biegłych oraz biegłego otolaryngologa, nie widząc potrzeby powoływania w sprawie kolejnych biegłych, jak chciała tego strona pozwana. W oparciu o powołane wyżej przepisy prawa materialnego oraz na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego sąd orzekł na podstawie art.98 k.p.c. w zw. z § 12 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2009r.Nr 146 poz.1188 ze zm.).

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł pozwany organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Z..

Zaskarżając wyrok w całości, organ rentowy zarzucił powyższemu rozstrzygnięciu:

- naruszenie przepisów postępowania cywilnego, a w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 286 k.p.c. poprzez wadliwą ocenę dowodów oraz naruszenie granic swobodnej oceny dowodów przez przyjęcie, iż Wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową od dnia 01.12.2011 r. na stałe, podczas gdy okoliczność ta nie została dostatecznie potwierdzona w zebranych materiale dowodowym;

- nierozpoznanie istoty sprawy poprzez niedopuszczenie dowodu z opinii zespołu biegłych lekarza medycyny pracy, laryngologii, ortopedii i specjalisty chorób zakaźnych na okoliczność ustalenia czy Wnioskodawca jest niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową i na jaki okres oraz czy doszło do polepszenia lub pogorszenia zdrowia Wnioskodawcy od momentu badania przez Komisje Lekarską ZUS (art. 217 k.p.c.), a postanowienie tej treści miało wpływ na wynik sprawy;

- naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 6 w związku z art. 16 ustawy z dnia 30.10.2002 o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, poprzez przywrócenie Wnioskodawcy prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na stałe.

W uzasadnieniu apelacji wskazywano, iż biegli powołani w sprawie nie wskazali medycznych wyznaczników trwalej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, tym bardziej, iż ubezpieczony wykonuje od wielu lat odpowiedzialny i wymagający, co najmniej dobrej sprawności fizycznej zawód taksówkarza. Jednocześnie w ocenie organu rentowego biegli nie odnieśli się ani w opinii głównej, ani w opinii uzupełniającej do wcześniejszych opinii lekarskich wydawanych w sprawie, w których określono, iż ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową.

Wobec sprzecznych opinii lekarzy specjalistów, w ocenie organu rentowego, Sąd I Instancji przekroczył zasadę swobodnej oceny dowodów, przyznając prymat jednej opinii biegłych nad drugą, nie uzasadniając w sposób przekonujący swojej decyzji.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący organ rentowy wniósł o zmianę wyroku i oddalenie odwołania ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpatrzenia.

Odwołujący wniósł o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Sąd I instancji prawidłowo i wyczerpująco przeprowadził postępowanie dowodowe, a zebrany materiał poddał wszechstronnej ocenie z zachowaniem granic swobodnej oceny dowodów, przewidzianej przez art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny w pełni przychylił się do powyższych ustaleń oraz do dokonanej przez ten Sąd oceny zgromadzonego materiału dowodowego, przyjmując je za własne, bez konieczności ich powtarzania.

Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do ustalenia czy wnioskodawca jest osobą niezdolną do pracy i czy niezdolność ta pozostaje w związku z chorobą zawodową, ewentualnie czy stan zdrowia J. B. w stosunku do poprzedniego badania uległ poprawie, a w konsekwencji czy wnioskodawcy przysługuje prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową w oparciu o treść przepisu art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2009r., nr 167, poz. 1322 ze zm.).

W celu oceny zdolności odwołującego do pracy, Sąd Okręgowy zasadnie powołał zespół biegłych o specjalnościach adekwatnych do zgłaszanych przez odwołującego schorzeń, bowiem w zakresie oceny niezdolności, bądź zdolności danej osoby do pracy Sąd nie może oceny tej dokonać samodzielnie. Powyższe wynika z orzecznictwa i doktryny, które wskazuje, że Sąd orzekając o niezdolności do pracy, nie może opierać się jedynie na własnej wiedzy oraz doświadczeniu i w zakresie ustalenia niezdolności jest zobowiązany przeprowadzić dowód z opinii biegłego z zakresu właściwej dla danej sprawy specjalności medycznej (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2009 r., II UK 106/09, Lex nr 558589). Jednocześnie dowód z opinii biegłych jest w sprawie dowodem głównym. Dowód ten nie może być zastępowany innymi dowodami takimi jak zeznania świadków, stron itp. W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji uczynił tym samym przedmiotem dowodu fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.), nie ograniczał stron w możliwości składania wniosków dowodowych, a dla wyjaśnienia istoty sprawy przeprowadził postępowanie dowodowe uwzględniając wszystkie powołane dowody. W sędziowskiej ocenie materiału dowodowego Sąd Apelacyjny nie stwierdza żadnych uchybień, które mogłyby stanowić podstawę apelacji.

Treść art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych stanowi, że ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy. W myśl art. 17 ust. 1 w/w ustawy przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

Stosownie do art. 12 ust. 1-3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r., nr 153, poz. 1227 z późn. zm.), niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Apelacja organu rentowego nie mogła być uwzględniona, bowiem wbrew twierdzeniom skarżącego opinia biegłych sądowych, na której oparto ustalenia będące podstawą zmiany zaskarżonej decyzji pozwalała na wyjaśnienie wszystkich okoliczności spornej sprawy.

Podkreślić należy, że obowiązkiem biegłego sądowego jest nie tylko podmiotowe i przedmiotowe badanie skierowanej do niego osoby, ale także wnikliwa analiza całości dokumentacji medycznej przedstawionej mu do wglądu. W

przedmiotowej sprawie biegli zapoznali się, zatem zarówno z treścią akt sądowych, jak i z całością akt organu rentowego, dzięki czemu mieli możliwość dokładnej analizy stanu zdrowia ubezpieczonego – co wyrazili w treści wydanych przez siebie opinii.

W przedmiotowej sprawie I zespół biegłych – specjalista chorób zakaźnych oraz specjalista neurolog – w opinii z dnia 12.09.2012 r. stwierdzili, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy zgodnej z kwalifikacjami w związku z chorobą zawodową.

Następnie biegły z zakresu otolaryngologii w opinii z dnia 22.10.2012 r. stwierdził, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową od dnia orzeczenia choroby zawodowej (15.09.1999 r.). Biegły wskazał także, iż niezdolność do pracy jest trwała, gdyż brucelozą (choroba zawodowa, która była dotychczas podstawą orzekania o niezdolności do pracy odwołującego) jest chorobą przewlekłą i w stanie zdrowia wnioskodawcy nie zaszła poprawa.

Kolejny powołany w sprawie biegły – specjalista medycyny pracy - w opinii z dnia 10.05.2013 r. stwierdził, że odwołujący jest zdolny do wykonywania pracy dotychczas wykonywanej z przeciwwskazaniami jednak do wykonywania pracy w hałasie, na wysokości i przy maszynach w ruchu ciągłym.

Z kolei z treści opinii II powołanego w sprawie zespołu biegłych z dnia 28.01.2014 r. – specjalisty ortopedy i chirurga urazowego oraz kolejnego (innego) specjalisty z zakresu medycyny pracy - wynikał jednoznaczny wniosek, iż odwołujący jest osobą całkowicie niezdolną do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. Stwierdzona brucelozą i rozwój choroby dyskwalifikują w ocenie biegłych odwołującego do pracy w przemyśle spożywczym i przy maszynach w ruchu ze względu na niedosłuch i szybką nużliwość mięśni, które bardzo ograniczają sprawność pracy fizycznej. Biegli wskazali, że praca taksówkarza, którą wykonywał odwołujący, nie jest związana z jego kwalifikacjami i jest wykonywana w zakresie możliwości badanego, czyli w bardzo ograniczonym zakresie czasu pracy. Powyższe biegli potwierdzili w treści uzupełniającej opinii wydanej w związku z podnoszonymi przez organ rentowy w toku postępowania zastrzeżeniami do opinii.

Sąd Apelacyjny, mając na uwadze treść zarzutów apelacji oraz treść sporządzonych w sprawie opinii powołanych biegłych lekarzy specjalistów, ostatecznie stwierdza, iż zgodzić należy się z Sądem I instancji, że powyższa opinia (opinia z dnia 28.01.2014 r. oraz opinia otolaryngologa z dnia 22.10.2012 r.) w sposób miarodajny i dostateczny wyjaśnia przedmiot sporu. Wnioski zawarte w przedmiotowych opiniach zostały sformułowane logicznie i przekonująco, nadto zostały fachowo uzasadnione. Prawidłowo zatem Sąd I instancji ustalił, że odwołujący jest niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową i niezdolność ta jest trwała.

Zastrzeżenia wnoszone przez apelującego do przywołanych opinii lekarzy specjalistów mają jedynie charakter niczym nieuzasadnionej polemiki z ustaleniami biegłych. W pierwszej kolejności zważyć należy, iż biegli w kwestionowanej przez organ rentowy opinii badali zdolność odwołującego do pracy pod kątem możliwości podjęcia pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami, a nie pod kątem możliwości wykonywania pracy taksówkarza. Jak podkreślali biegli, pracą taksówkarza nie jest praca zgodna z jego kwalifikacjami, nadto nie jest to praca stała, tylko wykonywana okazjonalnie. To odwołujący sam decydował, czy jego samopoczucie pozwala mu danego dnia wykonywać pracę taksówkarza i jak długo danego dnia będzie ją wykonywał. Fakt, iż okazjonalnie odwołujący podejmuje się tego zajęcia, automatycznie nie przesądza o tym, iż jest osobą zdolną do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. Zważyć należy, iż J. B. z zawodu jest mechanikiem maszyn i urządzeń przemysłowych. W związku z długoletnią pracą w zakładach mięsnych odwołujący zachorował na chorobę zawodową – brucelozę przewlekłą. Choroba ta powoduje, iż jest on niezdolny do pracy.

Zważyć należy, że wbrew stanowisku apelującego organu rentowego, biegli w kwestionowanej opinii z dnia 28.01.2014 r., odnieśli się do pozostałych opinii i wniosków innych biegłych powołanych w sprawie. Sam fakt, iż wprost nie wskazali, z którą dokładnie opinią innych biegłych się nie zgadzają, nie oznacza, iż z treści sporządzonej opinii nie można wywnioskować stanowiska biegłych. Treść opinii i jednoznaczne stwierdzenie, że odwołujący jest niezdolny do pracy, wskazuje, że biegli nie zgadzają się z wcześniejszymi opiniami. Jednocześnie nie można pominąć tego, iż biegły

z zakresu medycyny pracy w opinii z dnia 10.05.2013 r. wskazuje, iż odwołujący może wykonywać pracę taksówkarza, którą wykonuje od 15 lat, jednak wprost nie odnosi się do istoty problemu – to jest czy odwołujący może wykonywać pracę zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami, czyli pracę jako mechanik maszyn i urządzeń przemysłowych. Biegły w tej opinii wskazuje natomiast, że odwołujący nie może wykonywać pracy w hałasie, na wysokości i przy maszynach w ruchu ciągłym. Z powyższego wysnuć można, iż de facto odwołujący nie może wykonywać pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami.

Z uwagi na powyższe, w ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji słusznie stwierdził, iż nie ma potrzeby powoływania w sprawie kolejnego zespołu biegłych sądowych. Wbrew stanowisku organu rentowego, w sprawie, a dokładniej w opiniach, które Sąd Okręgowy uczynił podstawą swojego rozstrzygnięcia, nie zachodziły sprzeczności, których nie można w żaden sposób wyjaśnić. Należy pamiętać, że Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego jako całości, dokonuje wyboru okazanych środków dowodowych i waży ich moc oraz wiarygodność - odnosząc je do pozostałego materiału dowodowego (patrz wyrok SN z 10.06.1999r. II.UK.685/98). Tak więc, ostatecznie przy rozstrzygnięciu w sprawie, to do Sądu orzekającego należy ocena każdej z wydawanych opinii i uznanie, która z nich jest wiarygodna, a którą należy odrzucić. Oczywiście należy zgodzić się z apelującym, iż nie w każdej sprawie jest możliwe wyciągnięcie racjonalnych wniosków w przypadku dwóch sprzecznych opinii, jednak w przedmiotowej sprawie taka możliwość istniała.

Należy zważyć, iż biegli wskazali, że choroba zawodowa, na którą cierpi odwołujący, jest chorobą przewlekłą i trwałą i choroba ta dyskwalifikuje odwołującego do pracy w przemyśle spożywczym i przy maszynach w ruchu ze względu na niedosłuch i szybką nużliwość mięśni, które bardzo ograniczają sprawność fizyczną. Wniosek ten koreluje z wnioskami zawartymi w opinii biegłego z zakresu medycyny pracy z dnia 10.05.2013 r.,

w której co prawda biegły stwierdził, że odwołujący jest zdolny do pracy, jednak wskazał, że istnieją w jego przypadku przeciwwskazania, tj.: praca w hałasie, na wysokości i w ruchu ciągłym. Mimo zatem, iż w tej opinii stwierdzono, iż odwołujący jest zdolny do pracy – można racjonalnie wysnuć wniosek, iż odwołujący nie jest zdolny do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami, gdyż biegły z zakresu medycyny pracy w tejże opinii odnosił się do możliwości zarobkowania przez odwołującego na stanowisku taksówkarza. Praca ta jednak, jak wskazał biegły z zakresu medycyny pracy w opinii z dnia 28.01.2014 r., nie jest pracą zgodną z kwalifikacjami odwołującego i jest wykonywana w zakresie możliwości badanego, czyli w bardzo ograniczonym zakresie czasu pracy.

Z uwagi na powyższe, Sąd Apelacyjny, podobnie jak Sąd Okręgowy, zgadza się ze stanowiskiem II zespołu biegłych. Biegli sądowi - specjalnie ku temu powołani - stwierdzili, że odwołujący jest niezdolny do pracy, tym samym, zdaniem Sądu Apelacyjnego, zasadnie Sąd Okręgowy zmienił treść zaskarżonej decyzji. Podkreślić w tym miejscu należy, iż Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego co do stanu zdrowia wnioskodawcy, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego, niż wyrażone w opiniach biegłych (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 r., II URN 228/87, PiZS 1988/7/62). Sąd Apelacyjny stwierdza, że znajdujące się w aktach sprawy opinie, które Sąd Okręgowy przyjął za podstawę rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, w pełni spełniały wymogi z art. 285 § 1 k.p.c. Tym samym stwierdzić należy, że Sąd I instancji prawidłowo ocenił przydatność sporządzonych w sprawie opinii i chybiony jest argument apelującego, że Sąd Okręgowy dokonał wybiórczej i nielogicznej oceny materiału dowodowego w sposób całkowicie sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego. Należy podkreślić bowiem, że wbrew temu, co twierdzi apelujący, rolą Sądu w przypadku oceny merytorycznej opinii sporządzonych przez biegłych, jest przede wszystkim ocena sporządzonego przez nich materiału pod względem zgodności z logicznym myśleniem i zasadami doświadczenia życiowego, jak i wiedzy powszechnej, bowiem głównie do takich kryteriów może odwołać się Sąd Okręgowy, dysponując - jak w przedmiotowej sprawie - opiniami kilku biegłych sądowych.

Apelujący nie wykazał w żaden sposób, że w opinii z dnia 28.01.2014 r. biegli ocenili materiał dowodowy w sposób niemiarodajny i nie wskazali na wyznaczniki medyczne określające trwałą niezdolność do pracy. Zważyć należy, że wnioski zawarte w opinii z dnia 28.01.2014 r. pokrywają się z wnioskami zawartymi w opinii z dnia 22.10.2012 r. i pośrednio z treścią opinii z dnia 10.05.2013 r. w podstawowej dla niniejszego postępowania kwestii – mianowicie tego, że odwołujący jest niezdolny do pracy. Biegli w opinii z dnia 28.01.2014 r. i biegły w opinii z dnia 22.10.2012 r., fachowo stwierdzili, że stan zdrowia odwołującego nie uległ poprawie i jest on nadal niezdolny do pracy w związku z chorobą

zawodową. Natomiast biegli w opinii pierwszej z dnia 12.09.2012 r., mimo iż stwierdzili, że odwołujący jest zdolny do pracy i nie jest niezdolny do pracy z powodu choroby zawodowej, nie wskazali, na czym polega poprawa stanu zdrowia odwołującego, który dotychczas pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy związanej z chorobą zawodową. Konieczność wskazania na zakres poprawy jest jedną z podstawowych przesłanek do tego, aby przyjąć, iż stwierdzana dotychczas niezdolność do pracy ustąpiła i brak jest podstaw do dalszego przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy związanej z chorobą zawodową.

Z uwagi na powyższe uznać należy, iż postępowanie przed Sądem I instancji zostało przeprowadzone w całości prawidłowo i Sąd ten przy ocenie zgromadzonego materiału dowodowego nie uchybił żadnym zasadom logiki i doświadczenia życiowego. Sąd I instancji nie miał obowiązku dalej prowadzić postępowania dowodowego, pomimo, że w aktach sprawy znajdowała się jedna opinia sprzeczna z pozostałym materiałem dowodowym, bowiem wbrew zarzutom apelacji, Sąd Okręgowy w pełni wyjaśnił rozbieżności w zgromadzonym materiale dowodowym, mając w szczególności na uwadze art. 278 § 1 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c.

Reasumując, Sąd Apelacyjny stwierdza, że postępowanie dowodowe w powyżej wskazanym zakresie zostało przeprowadzone prawidłowo, bowiem oparte było na wiedzy biegłych lekarzy sądowych. Na tej podstawie Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne co do stanu zdrowia odwołującego i wynikającej z niego niezdolności do pracy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny stwierdza, że skoro zarzuty apelacji sprowadzały się głównie do negowania prawidłowych ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego, opartych na wiedzy biegłych sądowych, podlegały one oddaleniu. Sąd Apelacyjny podkreśla, że opinia biegłych podlega ocenie na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonej w niej wniosków (postanowienie Sądu Najwyższego, z dnia 7 listopada 2000r., sygn. i CKN 1170/98 – publ. OSNC 2001/4/64). W niniejszej sprawie, Sąd musiał powyższą zasadę dostosować również do odrębnych stanowisk prezentowanych przez biegłych sądowych, jednak nie ma wątpliwości, że ostateczne rozstrzygnięcie, jest w pełni uzasadnione.

W tym stanie rzeczy prawidłowo Sąd I instancji przyjął, iż odwołujący jest osobą częściowo niezdolną do pracy w związku z chorobą zawodową i przyznał mu z tego tytułu prawo do renty począwszy od dnia 01.12.2011 r. na stałe.

Skoro zatem zarzuty apelacji nie zostały uwzględnione, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację, o czym orzekł w sentencji niniejszego wyroku.

Orzeczenie o kosztach zawarte w pkt 2 wyroku znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461.t.j.).

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Wiesława Stachowiak	SSA Katarzyna Wołoszczak
-------------------------------------	-------------------------	--------------------------